

LBRIS

We know
books

THE TRADING GAME

O mărturisire

GARY STEVENSON

Cuprins

Prolog.....	IX
Ascensiunea.....	1
Te bagi și tu?	53
Du-te acasă și întreab-o pe maică-ta	153
Termostatul.....	193
Prăbușirea.....	267
Postfață.....	370
Mulțumiri.....	372

1

Din anumite puncte de vedere, m-am născut ca să fiu trader.

La capătul străzii pe care am crescut, în fața peretelui înalt și concav al centrului de reciclare, un stâlp de iluminat și unul de telefon sunt așezați la patru metri distanță unul de celălalt, improvizând o poartă de fotbal perfectă.

Dacă stai între acești doi stâlpi, faci zece pași mari în spate și te uiți cu atenție în sus, printre stâlpi, undeva la mare distanță, luminile celui mai înalt zgârie-nori din Canary Wharf se ivesc deasupra zidului înalt și îți fac cu ochiul.

După ore, în copilărie, petreceam seri lungi lovind mingi de fotbal din spumă printre și prin jurul acestor stâlpi, purtând pantofi de școală scâlțiați și uniforma fratelui meu. Când venea mama acasă și mă chema la cină, mă uitam peste umăr și surprindeam zgârie-norii cum îmi fac cu ochiul. Mi se părea că reprezintă o viață nouă.

Nu împărțeam doar străzile din estul Londrei cu aceste impunătoare și sclipitoare temple ale capitalismului. Mai era și altceva, un fel de credință comună. Ceva legat de bani, ceva legat de dorințe.

Importanța banilor și faptul că familia mea nu avea destui m-au afectat puternic. Una dintre cele mai timpurii amintiri este de când părinții mi-au dat o monedă de o liră și m-au trimis la o benzinărie Esso ca să cumpăr limonadă. Pe drum, am scăpat moneda din mână și am pierdut-o. Am căutat acea liră ore la rând, sau cel puțin așa mi

s-a părut mie, târându-mă pe sub mașini, scormonind prin canalele de scurgere, până când am fost nevoit să mă întorc acasă cu mâna goală, plângând în hohote. Probabil că nu a durat mai mult de treizeci de minute în realitate, dar treizeci de minute este mult pentru un copil și o liră era o sumă importantă.

Nu știu dacă am pierdut vreodată această dragoste față de bani. Deși, privind în urmă, mi se pare că „dragoste” nu este cuvântul potrivit, dacă mă gândesc mai bine. Poate că era mai degrabă o frică, mai ales atunci când eram copil. Dar indiferent dacă era dragoste, frică sau foame, acest sentiment a început să crească și eram mereu în căutarea lirelor care îmi lipseau. Când aveam doisprezece ani, am început să vând dulciuri la școală. La treisprezece ani am început să livrez ziare, 364 de zile pe an, pentru 13 lire pe săptămână. Până să împlinesc șaisprezece ani, produsele pe care le vindeam la școală deveniseră mult mai riscante, mai profitabile și mai ilegale. Dar aceste mici victorii nu au fost niciodată obiectivul final și în fiecare seară, după ce soarele apunea, mă uitam la acei zgârie-nori care mă pândeau în capătul străzii.

Dar sunt și multe alte feluri în care nu m-am născut ca să fiu trader, iar acestea au fost și încă sunt foarte importante.

Pentru că sunt mulți, foarte mulți băieți tineri, infometați și ambițioși care se joacă cu mingi dezumflate printre stâlpi de iluminat și mașini în umbra zgârie-norilor din estul Londrei. Majoritatea sunt inteligenți, mulți dintre ei sunt dedicați, aproape toți ar fi dispuși să facă tot felul de sacrificii ca să poată purta o cravată și niște butoni și să intre într-unul din acele semețe, strălucitoare turnuri ale banilor. Dar dacă pășești pe ringurile de tranzacționare – cele mai importante locuri din zgârie-norii lucitori – acolo unde tinerii câștigă milioane de lire în fiecare an, în inima a ceea ce au fost cândva docurile Londrei de est, nu vei auzi mândrele accente din Millwall și Bow, din Stepney și Mile End, din Shadwell și Poplar. Știu asta, pentru că am lucrat pe unul din acele ringuri de tranzacționare. Cineva m-a întrebat odată care e originea accentului meu. Tocmai terminase studiile la Oxford.

Turnul Citibank din Canary Wharf are patruzeci și două de etaje. În 2006, anul în care am intrat pentru prima dată în acea clădire, era a doua cea mai înaltă construcție din Marea Britanie. Într-o zi, în 2007, m-am hotărât să urc la ultimul etaj al clădirii, ca să admir priveliștea și să descopăr dacă puteam să-mi văd casa de acolo.

Ultimul etaj al Citibank Centre era folosit numai pentru conferințe și evenimente. Asta însemna că era un spațiu complet gol atunci când nu era folosit. Un ținut nesfârșit al luxuriantelor carpete albastre, împrejmuț de geamuri din sticlă groasă. Am ajuns până la fereastră parcă plutind pe covoarele care estompau sunetul pașilor, dar nu am putut să văd locul de unde veneam. Estul Londrei nu este vizibil de la al patruzeci și doilea etaj al Citibank Centre. Poți vedea doar etajul 42 al HSBC Tower. Copiii ambițioși din estul Londrei privesc în sus spre zgârie-norii care aruncă umbre peste casele lor, dar zgârie-norii nu îi bagă în seamă, se privesc doar unii pe alții.

Aceasta este o poveste despre cum tocmai eu, dintre toți copiii care jucau fotbal și vindeau dulciuri în umbra acestor clădiri, am fost cel care a primit un loc de muncă pe ringul de tranzacționare Citibank. E o poveste despre cum am devenit cel mai profitabil trader al Citibank din toată lumea și despre cum, după ce am făcut toate aceste lucruri, mi-am dat demisia.

Aceștia au fost anii în care economia globală începea să alunece înspre prăpastia în care încă se prăbușește și acum. Uneori, sănătatea mea mintală aluneca odată cu economia. Uneori încă o face. Dumnezeu mi-e martor că nu m-am comportat întotdeauna bine cu toată lumea. Cu Harry, cu Vrajitoarea, cu JB, cu mine însumi. Cu toți ceilalți care chiar ar fi trebuit să fie numiți. Sper că mă veți putea ierta că împărtășesc poveștile voastre. Dar toate poveștile voastre fac parte din povestea mea.

O voi dedica bunicului lui Anish, care, atunci când noi eram niște adolescenți beți și el un bătrân bețiv, mormăia singura frază pe care o știa bine în engleză.

„Viața e viață. Jocul este un joc.”

Nu am aflat niciodată ce voia să spună. Sper că într-o zi voi înțelege.

2

Calea mea către ringul de tranzacționare a început la London School of Economics.

London School of Economics nu este o universitate normală. În lipsa unui campus mareț, plin de verdeață, clădirile universității se camuflează în mijlocul unui grup de birouri inofensive și se ascund la capătul unei alei laterale din West End în Londra.

În ciuda împrejurimilor aparent lipsite de pretenții, elitele globale își trimit copiii la această universitate cu un entuziasm uimitor. Niciun oligarh rus, niciun comandant al forțelor aeriene din Pakistan, niciun membru al politburoului din China nu a ratat oportunitatea de a trimite un fiu ambițios, o fiică, un nepot sau o nepoată în acest colț banal al Londrei centrale pentru a studia ecuații simultane timp de câțiva ani, înainte de a zbura înapoi pentru a prelua conducerea țării-mamă, poate după câțiva ani de muncă la Goldman Sachs sau la Deloitte.

În 2005, când am început să studiez matematică și economie la această universitate, nu eram un student obișnuit pentru LSE. Cu trei ani mai înainte fusesem exmatriculat de la liceu pentru că vândusem cannabis care valora exact 3 lire. Mai înainte, încercasem să înființez o trupă de muzică grime. Aveam un hanorac făcut la comandă cu „MC Gaz” pe partea din față și „Cadaverous Crew”, scris cu litere mari, stilizate, pe spate. M-am prezentat la prima zi de

cursuri într-un trening Ecco compus dintr-un hanorac alb decorat cu un cap de rinocer de culoare bleumarin și pantaloni de alergat. Înainte să ajung acolo nu prea știam mare lucru despre universitate. Dar un puști de la școală îmi spusese că o diplomă de la LSE era un bilet doar dus pentru un loc de muncă bine plătit în City și asta a fost de ajuns pentru mine.

În mod nesurprinzător, nu prea m-am simțit în largul meu. Oligarhii ruși nu mâncau la restaurante de pui prăjit halal. Singaporezii nu îmi înțelegeau accentul. Pentru a economisi bani, locuiam la părinții mei în Ilford, la est de universitate, la zece mile depărtare. Abia începusem o relație cu prima mea iubită, care era tot din Ilford, și mi-am petrecut cea mai mare parte din primul an bând alături de ea pe bănci în parc, ajutând-o să coboare pe geam din dormitorul meu și să traverseze calea ferată când venea mama acasă de la muncă și mergând la facultate doar pentru cursuri și seminare.

În ciuda acestor lucruri, eram hotărât să mă descurc cât de bine puteam la LSE. Nu aveam relații de familie și niciun fel de cunoștințe despre City. Nu eram înalt sau chipeș, nu aveam niciun costum elegant și nici talentul de a-mi face relații cu ușurință. Cele mai impresionante activități extracurriculare din CV-ul meu erau o carieră extrem de neinspirată ca MC de grime care cânta rap rapid și doi ani de bătut perne la magazinul de canapele DFS din Beckton. Dar matematica fusese dintotdeauna un lucru natural pentru mine, așa că, din punctul meu de vedere, aveam un singur drum posibil către City: să îi întrec pe toți miliardarii arabi și pe toți magnații chinezi și să obțin o diplomă de absolvire cu onoruri, iar apoi să mă rog la Dumnezeu ca Goldman Sachs să mă bage în seamă.

Planul meu era relativ simplu: să mă așez în primul rând la fiecare curs și seminar și să mă asigur că înțeleg ce predă fiecare profesor și asistent.

Strategia a fost destul de eficientă și am terminat primul an cu o medie decentă. Dacă sunt sincer, mi s-a părut destul de ușor. Am intrat în vacanța de vară simțind că s-ar putea ca planul meu să funcționeze.

Numai că atunci când am revenit la LSE pentru al doilea an, am observat că unele lucruri se schimbaseră în mod semnificativ.

În primul rând, dintr-o dată, fără precedent și se pare că apropo de nimic, aproape fiecare student din grupa mea devenise o copie fidelă a unui bancher începător. Nu vreau să spun că toți se angajaseră în zgârie-norii strălucitori din Canary Wharf sau din City, ci că toată lumea, complet pe neașteptate, cel puțin pentru mine, se comporta ca și cum ar fi făcut-o. Studenții au început să participe la evenimentele Societății Financiare în fiecare miercuri și vineri și la evenimente de networking cu Societatea de Investiții în fiecare zi de luni. Au început să folosească propoziții compuse aproape în întregime din acronime de trei litere – ABS, IBD, CDS, CDO, M&A – și să vorbească despre „vânzări și trading” și „securitizare”. Dintr-un motiv inexplicabil, o mare parte dintre ei au început să participe la cursuri îmbrăcați în ținute business. Au început să circule zvonuri cum că diverși studenți, în mod inevitabil cei din trupa de tineri înalți, purtătorii de costume cu pieptul lat, coafuri scumpe și naționalitate ambiguă, dar provenind în mod clar din familii bogate, își asiguraseră deja stagii de practică la Goldman Sachs, Deutsche Bank, JPMorgan sau Lehman Brothers. Despre unii dintre ei se spunea chiar că primiseră locuri de muncă la acele companii.

Toți studenții au început să trimită candidaturi pentru stagii de practică. Nu doar într-un loc sau două, ci la cincisprezece, douăzeci de companii, uneori chiar și mai multe. Întrebările teoretice primite la interviuri au început să circule în comunitatea studenților, adreseate, se pare, unui legendar student de la Statistică sau Relații internaționale. Informația că un candidat va fi probabil întrebat cât de mulți bărbați cu chelie sunt în statul Virginia a devenit acceptată la nivel larg. Unui student i s-a cerut să răspundă în doar cinci secunde cât face 49 ori 49. Toți studenții au învățat, silitori, că răspunsul este 2401. Cozi inexplicabil de lungi au început să apară spontan în zone imprezibile ale campusului. De cele mai multe ori, majoritatea studenților așezați la coadă nu erau siguri nici măcar de ce stăteau înșirați, dacă îi întreba cineva. Dar sperau că, la capătul

cozii, cineva avea să le ofere un stagiul de practică. Sau poate era o oportunitate de networking. Grămezi de câte douăzeci de studenți cu calculatoare în mână au început să înconjoare câte unul dintre computerele din bibliotecă, lătrând numere și litere, rezolvând împreună testele numerice online ale Morgan Stanley.

Nu aveam nici cea mai mică idee cum să reacționez la această schimbare totală în atitudinea, abordarea și prioritățile studenților din jurul meu. Mulți dintre ei au încetat să mai vină la cursuri ca să își dedice mai mult timp și energie artei cultivării relațiilor, căutării de locuri de muncă și învățării limbajului și acronimelor din lumea finanțelor. Strategia mea, până atunci reușită, de a mă prezenta doar la cursuri și seminare și de a înțelege pe deplin materialul de curs, a început să mi se pară dureros de insuficientă și naivă.

Nedumerit, am căutat ajutorul unuia dintre puținii prieteni buni pe care mi-i făcusem în primul an la universitate: Matic, un băiat înalt și chipeș, originar din Slovenia, dar crescut în Marea Britanie, care îmi era coleg la departamentul de matematică. Deși Matic nu purta încă un costum de business complet, ca mulți alți studenți, felul în care se îmbrăca devenise în mod vizibil mai elegant. Era membru al societăților de finanțe. Folosea acronime. Căuta stagii de practică. Mergea la interviuri. Participa la evenimente.

L-am întrebat pe Matic ce Dumnezeu se întâmplase în timpul verii de comunitatea studenților suferise o schimbare atât de uluitoare.

– Cum adică, Gary? Nu știi? Al doilea an este anul stagiului de practică!

Prin urmare, iată cum funcționează. Mă rog, o să vă povestesc ce am aflat de la Matic.

Toată lumea de la LSE vrea să lucreze pentru Goldman Sachs. Sau Deutsche Bank. Sau Morgan Stanley. Sau JPMorgan. Sau UBS.

Și nu doar toată lumea de la LSE, dar și toți studenții de la Imperial. Și toată lumea de la Warwick. Desigur, și toți studenții de la Nottingham, și de la Durham, și de la Bath. Și cei de la

Manchester și Birmingham vor să lucreze în aceleași companii, dar ei nu au nicio șansă, decât dacă au vreo relație în industrie, desigur. Și studenții de la Oxford și Cambridge vor să lucreze tot acolo, cel puțin cei care nu sunt deja destul de bogați încât să nu trebuiască să lucreze niciodată.

Nu sunt destule locuri de muncă pentru toți acești studenți. Nici măcar pe aproape. Și nu doar atât, nu toate locurile de muncă sunt create egale. Cele mai bune joburi sunt în „Vânzări și trading”. Aici este cel mai bun program (trebuie să lucrezi doar douăsprezece ore pe zi și, în plus, ai liber în weekenduri) și poți să faci bani în cel mai scurt timp, dacă te pricepi. Dacă nu reușești să obții un post în Vânzări și trading, trebuie să lucrezi în IBD (divizia de investiții bancare) sau M&A (fuziuni și achiziții) sau în alte domenii în care se lucrează câte o sută de ore pe săptămână, până când simți că ți-a murit sufletul și nici atunci nu te poți opri. Iar dacă nu reușești nici acolo, atunci va trebui să lucrezi în „Consultanță”.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce era consultanța. Dar din felul în care a pronunțat Matic acel cuvânt, putea la fel de bine să fie vorba de curățarea toaletelor.

Fără un stagiu de practică nu ai nicio șansă să primești un loc de muncă, cu excepția cazului în care ai relații, iar singura perioadă în care poți să obții un stagiu de practică este *acum*. Dacă nu obții un stagiu de practică după al doilea an, va trebui să obții unul după al treilea an. După stagiul de practică, 50% dintre stagiaari vor primi o ofertă de loc de muncă cu normă întreagă după ce mai trece încă un an, așa că, dacă faci practica după al treilea an, te poți aștepta la un an întreg de șomaj. Dar asta numai în teorie, pentru că nicio bancă de investiții nu va angaja un stagiar după al treilea an – vor ști că ai fost respins de toți în cel de-al doilea an și nimeni nu-și dorește un stagiar respins de alții.

– Asta este. E ultima șansă. Te descurci sau mori. Viitorul tău va fi decis acum. Uită de matematică și economie. Trebuie să ști

ce este un CDS¹. Ce înseamnă M&A? Ce e IBD? Cum se poate să nu știi, Gary? Toată lumea știe! Și trebuie să trimiți cereri. Se primesc ridicol de multe cereri pentru toate stagiile de practică și tu nu ai nicio relație. Singura ta șansă este să trimiți cereri la cel puțin treizeci de bănci. La cât de multe ai trimis până acum? La niciuna!?!

Răspunsul era: la niciuna. Eram pierdut.

Știam matematică. Știam economie. Dar nu aveam niciun avantaj în această nouă lume a acronimelor. Îi crezusem pe profesorii care-mi spusese: învață bine, ia note bune la examene și vei găsit un loc de muncă bun. Fusesem un idiot. Fusesem naiv.

Matic era un tip drăguț, chiar dacă puțin cam intens, așa că i s-a făcut milă de mine. M-a luat cu el la un eveniment al societății de finanțe, cu numele „Cum să obții un job ca bancher de investiții”.

La eveniment, care era organizat într-unul dintre amfiteatrele cele mai mari, cele mai vechi și cele mai luminoase de la LSE, au participat numeroși studenți. Eram acolo ca să ascultăm o prezentare ținută de un fost bancher de investiții, care arăta de parcă ar fi luat o pauză de la a fi un figurant într-un film hollywoodian despre Wall Street. Un tip înalt, în costum în dungi și cu părul dat pe spate.

Prelegerea mi s-a părut a fi un monolog sub forma unui flux de conștiință pe tema muncii asidue, presărând aceste două cuvinte în fiecare propoziție, plus acronime despre care eram sigur că le mai auzisem undeva, dar tot nu știam exact ce înseamnă, ca și cum prezentarea ar fi fost rostită într-o limbă pe care o studiasem un pic în liceu, dar n-o învățasem niciodată pe de-a-ntregul. Oratorul se mișca rapid și constant pe scenă și vorbea cu o intensitate incredibilă. Mesajul pe care l-am reținut era unul destul de direct: citește totul, învață toate acronimele și ce înseamnă fiecare, fă-ți relații peste tot, trimite cereri peste tot, muncește continuu, nu dormi. Nu sunt sigur dacă acesta a fost exact mesajul dorit. Am plecat de acolo complet deprimat.

¹ Un „credit default swap”, cunoscut drept CDS, este un instrument financiar derivat prin care este transferată expunerea la risc a unor instrumente financiare cu venit fix (credite, obligațiuni) între două părți. (n.t.)

Spre dezamăgirea lui Matic și, într-o anumită măsură, și a mea, am renunțat să trimit cereri pentru stagii de practică. Nu puteam să fac așa ceva. Nu m-am priceput niciodată să memorez acronime. Mă apăsau prea tare pe suflet. În plus, prima etapă a procesului era crearea unui CV și a unei scrisori de intenție. Toți ceilalți se pregăteau pentru asta de când avea patru ani. Toți păreau să fi explorat Sahara, să fi condus cluburile de juniori ale Națiunilor Unite sau să fi cântat la nenorocitul de oboi la Royal Albert Hall sau rahaturi similare. În CV-ul meu apăreau șase ani ca distribuitor de ziare, un an ca rapper grime ratat și doi ani de bătut perne la magazinul de canapele de lângă instalația de tratare a apelor reziduale din Beckton. Ce rost avea?

Ce m-a salvat a fost o a doua schimbare în experiența mea universitară, la fel de neașteptată și de inexplicabilă ca și prima. Când am revenit la facultate pentru al doilea an, dintr-o dată toată lumea știa cine sunt. Studenți pe care nu îi mai văzusem vreodată până atunci, inclusiv unii din clanul purtătorilor de costum, mă abordau în bibliotecă și îmi vorbeau. Odată, un student chinez m-a oprit, fizic, pe un culoar, m-a privit de sus până jos timp de vreo 10 secunde, cu furie, fără să spună niciun cuvânt, apoi pur și simplu a plecat. Altă dată, o studentă europeană înaltă, cu accent ambiguu și păr fantastic, a vrut să învețe cu mine. Nimic nu mai avea sens.

Confuz, am vorbit despre acest mister cu prietenul și colegul meu Sagar Malde, un băiat înalt și vânos, cu părinți din Kenya și India, cu un accent minunat de complex, al cărui tată domina industria săpunului în toată Africa de Est.

– Normal că te cunosc!, a exclamat Sagar, ca și cum ar fi fost evident. Știi ce ai făcut la examene.

Răspunsul nu prea a explicat misterul. Notele mele erau bune, dar, din câte știam, nu erau publice și, în plus, erau departe de a fi cele mai bune din universitate. Însuși Sagar, de exemplu, se descurcase semnificativ mai bine decât mine.

– Sigur, Gary, mi-a răspuns când i-am zis toate acestea și lui, dar nimeni nu se aștepta la asta *de la tine*.

Sagar este un tip minunat, încă suntem buni prieteni. Dar în acel moment am fost cu adevărat șocat. Fusesem întotdeauna bun la matematică, foarte bun, încă de când eram mic copil. Toată lumea din școala primară știa cât sunt de bun, toată lumea din liceu. Din când în când participam la competiții și de obicei le și câștigam. Profesorii, familia, prietenii, toți se așteptau să fiu cel mai bun. Și eu aveam aceleași așteptări de la mine însumi. Poate că unii erau invidioși pe mine, dar nimeni nu fusese vreodată surprins.

Observația nepremeditată a lui Sagar m-a făcut să înțeleg ceva pentru prima dată, ceva ce nu îmi imaginasem până atunci: mulți oameni bogați se așteaptă ca oamenii săraci să fie proști. Cursurile de economie din primul an de la LSE erau enorme, uneori cu mai mult de o mie de studenți în public. Fiind mereu așezat în primul rând la aceste cursuri, îmbrăcat în trening și cu un rucsac Nike în spate, punând întrebări cu accentul meu distinct din estul Londrei, se pare că fusesem perceput de acești studenți mai bogați ca un tip amuzant, care nu reprezintă o amenințare prea mare pentru ei. Dar rezultatele din primul an le dăduse această părere peste cap.

M-am gândit puțin la această situație, apoi m-am întrebat ce ar trebui să fac. Am decis, chiar atunci, că le voi arăta eu lor: nu suntem toți proști, noi, băieții în trening. Da, nu știam ce este un CDS, dar mă descurcam binișor la matematică, dacă era necesar. O să le arătăm noi lor, da, o să le arătăm! O să le demonstrăm de ce suntem în stare.

Așa că, în timp ce toți ceilalți trimiteau cereri de angajare la câte treizeci și șapte de bănci de investiții, eu am încercat să dovedesc oricui stătea să mă asculte cât de bun eram la economie și, în special, la matematică, într-un mod destul de extravagant. Pentru prima dată în viața mea, am început să învăț în timpul liber. Am pus chiar și mai multe întrebări profesorilor. Am început să le atrag atenția când greșeau. Nu aveam nicio idee dacă sau cum ar putea acest lucru să îmi ofere o carieră dar, ca să fiu sincer, nu îmi mai păsa prea mult de acest lucru. Voiam doar să le dovedesc că nu sunt mai buni decât noi. Pentru că nu sunt.

Mă rog, într-o bună zi s-a întâmplat ceva un pic cam straniu. Un puști deșirat din partea de nord, din Grimsby, care părea că e cu vreo 15 cm prea înalt, cu o claie deasă de păr negru pe cap și un costum sifonat, m-a abordat în bibliotecă. Numele lui era Luke Blackwood, un coleg de la facultatea de matematică, cu un an mai mare.

– Tu ești Gary?, m-a întrebat.

I-am răspuns afirmativ.

– Fii atent: Citibank organizează un eveniment săptămâna viitoare. Se cheamă *The Trading Game*, jocul tranzacțiilor, dar practic este un concurs de matematică. Dacă vei câștiga, te vor invita la finala națională, iar dacă reușești să câștigi și acolo, obții un stagiu de practică. Am auzit că te pricepi destul de bine la mate. Ar trebui să participi.

Nu mai vorbisem niciodată cu Luke până atunci, dar s-a așezat lângă mine, mi-a spus data și ora competiției, apoi mi-a explicat pe scurt regulile. Nu știam nimic despre trading, dar, așa cum spusese Luke, nici nu trebuia: era practic un concurs relativ simplu de matematică. După ce mi-a explicat cum funcționează, Luke s-a ridicat și a plecat, pur și simplu, lăsându-mă așezat în fața ecranului computerului, cu câteva pagini A4 de teme la matematică neterminate lângă mine.

Nu știu de ce, poate că eram doar arrogant și prea încrezător, dar am fost imediat destul de sigur că voi câștiga jocul. Poate că nu știam nimic despre CDS-uri, CDO-uri² sau titluri de valoare garantate prin active, dar știam destul despre jocuri și despre matematică. Mi s-a părut că mi-a fost în sfârșit oferită o cale spre City pentru care nu trebuia să învăț să cânt la nenorocitul ăla de oboi. Iată un câmp de bătălie corect, o competiție reală. Și știam că puteam să o câștig. Am abandonat manualele și tema la matematică. Am deschis o foaie de calcul și am început să examinez toată matematica jocului.

² „Collateralized debt obligations”, cunoscute drept CDO-uri, în traducere obligațiuni garantate prin creanțe, sunt un tip de titluri financiare garantate prin active. (n.t.)

Prima rundă din Jocul tranzacțiilor a avut loc la doar câteva zile după conversația mea cu Luke. Era al doilea eveniment de finanțe la care participam. Era o seară calduroasă de toamnă și, în ciuda faptului că jocul nu fusese anunțat (sau cel puțin nu văzusem eu niciun anunț), o coadă de mărime medie ieșea dintr-una din clădirile de birouri ale LSE. Tipul de coadă obișnuit pentru societatea de finanțe de la LSE: un talmeș-balmeș internațional de studenți chinezi, ruși și pakistanezi, pe lângă mulți alții, ale căror accente și costume aveau mai multe în comun cu averea familiei decât cu vreo naționalitate anume.

Știam că am un avantaj în fața acestor oameni. Regulile jocului îmi fuseseră explicate dinainte, iar ei nu le știau. Nu era corect, dar nimic în viață nu este corect. Dumnezeu mi-e martor că acești oameni știau o mulțime de reguli care mie nu-mi fuseseră explicate niciodată. Mi se părea că e primul avantaj pe care îl avusesem vreodată. Am savurat această senzație în timp ce așteptam la coadă, o vibrație în degetele de la mâini și de la picioare.

Coada de traderi aspiranți, tineri și ambițioși, se pierdea într-o sală imensă, cu tavan înalt, fără ferestre, un amfiteatru amplasat undeva în adâncurile clădirii, unul pe care nu îl mai văzusem până atunci. Eram împărțiți în grupuri de câte cinci studenți și așezați la mese diferite. Un bărbat uriaș stătea în fața noastră, zâmbind cu gura până la urechi, lângă un flipchart mare. A fost primul trader pe care l-am văzut vreodată. Probabil că așa arată un trader, mi-am spus.

După ce ne-am așezat, traderul ne-a explicat regulile jocului. Eu le știam deja, așa că am avut timp să îi analizez comportamentul în timp ce ne vorbea. Se mișca prin cameră cu o lentoare fermă, greoaie. Zâmbea cu precizie și analiza mulțimea cu ochi ageri, privind în ochi fiecare student, pe rând. O senzație de certitudine emana dinspre el, la fel cum fumul este creat de lumânare, umplând toată încăperea. Avea un fel de întunecime compactă, lipicioasă, dar și o strălucire aspră, puternică, ca melasa într-un borcan de sticlă. Pe lângă acestea mai avea și acel zâmbet imens, nesfârșit, alb perlat. Această încredere întunecată și vâscoasă m-a transportat înapoi